Моя доля заквітчана рястом,
Закосичена гронами див.
Я пізнав од коханої щастя,
Я по росяних травах бродив.

Моя доля відшмагана терном,
Сколесована болем біди.
На душі і маркітно і темно
Від сутужних доріг в Нікуди.

Моя доля — і пісмня застольна,
І тривога безсонних ночей.
...Парадоксами вічними стогне
Нива Долі для сущих людей.